

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.011 van 21 juni 2013
in de zaak A.209.164/IX-8029**

In zake : Tom VANCAUWENBERGHE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bram Vandromme
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
Walle 113
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het UNIVERSITAIR ZIEKENHUIS GENT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Inge Derde en Thomas De Donder
kantoor houdend te 1831 Diegem
Berkenlaan 8A
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 14 juni 2013, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van 27 mei 2013 van de raad van bestuur van het UZ Gent waarbij Tom Vancauwenberghe wordt ontslagen wegens de eindevaluatie “onvoldoende” van zijn stage.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 20 juni 2013 om 14.00 uur.

Staatsraad Daniël Moons heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Bram Vandromme, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Thomas De Donder, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 16 januari 2012 wordt de verzoeker per 16 januari 2012 toegelaten tot de stage in de graad van ambulancier – geschoold werkman bij de verwerende partij.

3.2. Voor de periode van 16 januari 2012 tot en met 16 juli 2012 krijgt de verzoeker de eindevaluatie “voldoende onder voorbehoud”, waardoor zijn stage met zes maanden wordt verlengd. De samenvattende eindevaluatie luidt als volgt:

“Tom is potentieel een waardevol teamlid en een goede ambulancier. Ik ben op dit moment echter niet overtuigd van zijn vermogen om privé relationele problemen en professionele samenwerking gescheiden te houden. Daartoe willen we meer tijd over de recente problematiek laten gaan”.

De verzoeker formuleert geen opmerkingen.

3.3. Op 21 januari 2013 beoordelen de evaluatoren het functioneren van de verzoeker als “onvoldoende”. Samenvattend wordt gesteld:

“De knelpunten situeren zich vooral op het vlak van integriteit, betrokkenheid en verantwoordelijkheid, waardoor een vertrouwensrelatie met het leidinggevend team onmogelijk is. Deze evaluatie wordt gedragen door het kernteam”.

De “knelpunten” waarvan sprake in de eindevaluatie, worden toegelicht in een drie pagina’s tellende bijlage.

De verzoeker noteert daarbij dat hij “niet akkoord [gaat] met bovenstaande [en] bijlagen”.

3.4. Op 18 februari 2013 beslist het directiecomité van de verwerende partij om de verzoeker “in toepassing van artikel VI 15 § 3 van het administratief en geldelijk statuut van het personeel van het UZ Gent en op grond van de eindevaluatie met beoordeling onvoldoende tijdens de verlengde stage [...] te ontslaan met uitbetaling van een opzeggingsvergoeding gelijk aan 3 maanden loon”.

Met een brief van 25 februari 2013 wordt de verzoeker van die beslissing in kennis gesteld.

3.5. Op 7 maart 2013 dient de verzoeker hiertegen een bezwaar in bij de raad van beroep.

Op 15 april 2013 adviseert de raad van beroep “met verdeeld advies (1 tegen 6) aan de Raad van Bestuur van het UZ Gent [...] de verzoeker alsnog te benoemen”. Dat advies is als volgt gemotiveerd:

“- De raad stelt vast dat er weinig zwaarwichtige objectief aantoonbare feiten zijn die staven dat er gedragsproblemen zijn bij de verzoeker. De eindevaluatie vergroot een aantal zaken uit en een aantal vermelde feiten,

zoals het ongeval en het handelen bij de brand, zijn te licht om op deze basis te besluiten tot een negatieve evaluatie;

- De raad tilt eveneens zwaar aan het feit dat geen mentor werd aangesteld;
- Daarnaast merkt de raad op dat wordt aangegeven dat de verzoeker zijn job als ambulancier technisch wel goed uitvoert;
- Evenwel is de raad van mening dat de verzoeker blijvend zal moeten werken aan zijn gedrag en er zich van bewust moet zijn dat er procedures en regels zijn die moeten gerespecteerd worden, ook al worden instinctief soms bepaalde zaken te goeder trouw ondernomen”.

3.6. Op 27 mei 2013 beslist de raad van bestuur van de verwerende partij om “zich aan [te sluiten] bij de gemotiveerde beslissing van het Directiecomité d.d. 18.2.2013 en beslist unaniem om [de verzoeker] [...] te ontslaan met uitbetaling van een opzeggingsvergoeding gelijk aan 3 maanden loon op grond van de eindevaluatie met beoordeling onvoldoende tijdens de verlengde stage”. Die beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Het eindevaluatieverslag sluit de stage af met een beoordeling ‘onvoldoende’. De heer Vancauwenberghe heeft tijdens zijn stage in zijn handelingen en gedragingen bij het uitoefenen van zijn taken systematisch blijk gegeven van een houding die niet getuigt van respect voor de waarden integriteit, betrokkenheid en verantwoordelijkheid waardoor een vertrouwensrelatie met het leidinggevend team en zijn collega’s niet tot zelfs onmogelijk is. Deze evaluatie wordt gedragen door het kernteam en is gestoeld op incidenten die niet alleen intern geleid hebben tot de conclusie dat hij geen zorgvuldig, plichtsbewust en verantwoordelijk teamlid kan zijn die in zijn omgang met meerderen, collega’s of ondergeschikten de persoonlijke waardigheid en integriteit respecteert maar tevens ook extern met zijn handelswijze het vertrouwen van het publiek in zijn dienst kan aantasten. De verwachtingen dat de competenties op het vlak van ‘integriteit’, ‘klant- en patiëntgerichtheid’, ‘samenwerking’, ‘betrokkenheid en verantwoordelijkheid’ alsnog naar behoren en voldoende kunnen worden ingevuld, en dit na een volledig jaar stage, zijn nihil.

De Raad van Bestuur stelt dat de instelling – gezien de grote verantwoordelijkheid – niet het risico kan nemen dat een medewerker die zich er onvoldoende van bewust is dat regels en procedures moeten gerespecteerd worden in een dergelijke kritieke functie (i.c. ambulancier) wordt benoemd”.

Dit is de thans bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat de zaak hoogdringend is.

Onderzoek van de uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van de partijen

5. De verzoeker voert ter verantwoording van de uiterst dringende noodzakelijkheid van zijn vordering vooreerst aan dat hij diligent is opgetreden en “met haast” het verzoekschrift heeft ingediend. Hij wijst er te dezen op dat de bestreden beslissing hem pas op 6 juni 2013 per e-mail werd bezorgd. Voorts laat hij gelden dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, indien zij pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen omdat de aangevoerde nadelen al gerealiseerd zouden zijn en niet meer, of alleszins heel moeilijk, hersteld kunnen worden. Met betrekking tot die nadelen vermeldt de verzoeker onder de rubriek “moeilijk te herstellen ernstig nadeel” van zijn verzoekschrift dat hij door het ontslag “zowel ernstige financiële als morele nadelen” lijdt. Aangaande het financieel nadeel betoogt de verzoeker dat hij door de bestreden beslissing weliswaar nog recht heeft op een opzeggingsvergoeding gelijk aan drie maanden loon, maar dat hij nadien “in het beste geval” terugvalt op een “veel lager” vervangingsinkomen. Daardoor zou de verzoeker “niet langer in staat [...] zijn om zijn vaste kosten en dagelijkse uitgaven te dekken”, waarbij hij verwijst naar twee lopende kredieten waarvoor hij maandelijks -in totaal- 470,74 euro moet terugbetalen, naar een huurovereenkomst die op 1 september 2013 zou ingaan en

waarvoor hij een maandelijkse huurprijs van 650 euro zou moeten betalen, en naar “kosten van nutsvoorzieningen, voedsel en andere dagelijkse uitgaven”. Als moreel nadeel doet de verzoeker gelden dat hij door de bestreden beslissing “de facto ongeschikt wordt verklaard voor de uitoefening van het beroep van ambulancier” en dat die beslissing zijn “tewerkstellingskansen [...] in een gelijkaardige functie ernstig [ondergraaft]”. De verzoeker meent dat de gewone schorsingsprocedure gewoonlijk langer duurt dan drie maanden en dat dan het financiële nadeel zich zal hebben voltrokken, met een drastische verlaging van zijn levensstandaard tot gevolg. Ook het moreel nadeel en de daaruit voortvloeiende moeilijkheden om een nieuwe betrekking te verwerven, zouden dan zijn voltrokken.

6. De verwerende partij antwoordt in haar nota dat het snelle handelen van de verzoeker de uiterst dringende noodzakelijkheid niet aantoont, dat middels een gewone schorsingsprocedure het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan worden hersteld en dat het niet volstaat om voor te houden dat het financieel en moreel nadeel zich voltrekken nadat de opzeggingstermijn van drie maanden is verstreken.

Beoordeling

7. De toepassing van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid verstoort het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State op ernstige wijze, beperkt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en brengt de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij aanzienlijk in het gedrang. De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven, in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, ofwel door de verzoeker op een duidelijke en onbetwistbare wijze wordt aangetoond.

Op de verzoeker die meent een beroep te kunnen doen op de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, rust bijgevolg een dubbele bewijslast. Hij moet niet alleen aantonen dat hij bij het instellen van de vordering met de vereiste spoed en diligentie is opgetreden, maar hij moet tevens aan de hand van precieze, pertinente en concrete gegevens aannemelijk maken dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden bevolen, onherroepelijk te laat zou komen om het gevreesde ernstig nadeel op te vangen, omdat het zich op dat ogenblik zal hebben gerealiseerd en niet of nog slechts zeer moeilijk zal kunnen worden hersteld.

8. De verzoeker heeft de vereiste spoed en diligentie aan de dag gelegd om de voorliggende vordering binnen een zo kort mogelijke termijn bij de Raad van State in te dienen. Hij toont evenwel niet aan dat een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bevolen volgens de gewone schorsingsprocedure onherroepelijk te laat komt om het door hem aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel op te vangen.

Voor de beoordeling van de hoogdringendheid is de centrale vraag of de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen om nog soelaas te bieden. Dat is in casu niet het geval.

In de mate dat de verzoeker stelt dat hij moreel zwaar wordt getroffen door de bestreden beslissing, refereert dit gegeven weliswaar aan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de verzoeker ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan lijden, maar dit toont op zich niet aan dat een schorsing bevolen volgens de gewone schorsingsprocedure dat nadeel niet volledig zal kunnen herstellen.

9. In de mate dat de verzoeker laat gelden dat hij ingevolge zijn ontslag een drastische verlaging van zijn levensstandaard zal lijden, maakt hij niet aannemelijk dat die beweerde precaire financiële situatie waarin hij ingevolge de

bestreden beslissing zal terechtkomen, al in de korte periode die een arrest volgens de gewone schorsingsprocedure voorafgaat, onherstelbare gevolgen zou hebben. In dat verband dient immers opgemerkt te worden dat de verzoeker werd ontslagen met ingang van 7 juni 2013 met een opzeggingsvergoeding van drie maanden loon, waarmee hij alvast, op het eerste gezicht, zonder problemen de periode tot 7 september 2013 moet kunnen overbruggen. Hij gaat er tenslotte onterecht vanuit dat een gewone schorsingsprocedure niet binnen een termijn van om en bij de drie maanden kan worden afgerond.

10. Bijgevolg is niet voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde van artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te verwerpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 21 juni 2013,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Daniël Moons,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Daniël Moons